

COMUNICACIÓ

Sr. Ignasi Roviró: *El naixement modern de la cultura popular*

La comunicació s'adreça als primers vestigis moderns de l'oposició que des d'antropòlegs, folkloristes o filòsofs de la cultura s'ha realitzat entre cultura i cultura popular. L'oposició és bàsicament política, en el sentit ampli del terme. No és una determinació pura, pensada des de l'acadèmia per distingir ben clarament uns sectors de la cultura. La reivindicació de la tradició és un fenomen literàrio-polític que neix a Europa a finals del segle XVIII, s'allarga tot el XIX i entra fins el segle XX. No tot el continent segueix la mateixa velocitat en la descoberta de la cultura popular. A Catalunya ens incorporarem durant la Renaixença, a meitat del segle passat. Els preromàntics i especialment els romàntics centreeuropeus són els intel·lectuals que creen el concepte de cultura popular i l'oposen a la cultura acadèmica en la qual han estat educats. Reaccionen contra "Les Llums" que significava Voltaire, contra el seu elitisme; a finals del segle XVIII apareix un moviment que s'emmiralla amb Rousseau, de descoberta de les societats pastores, naturals. Tanmateix, els inventors de la cultura tradicional establiren uns llaços de simpatia prou forts com per identificar-s'hi personalment i fer-ne bandera política. La recollida i publicació dels poemes èpics i de cançons esdevingué una arma política: ajudaven a prendre consciència d'una unitat nacional que la societat pagesa no tenia. Aquest, però, va ser un fenomen de perifèria europea. Alguns exemples: a Anglaterra es recull a Escòcia. A Itàlia, a Dalmàcia. A Espanya, a Catalunya i Andalusia. A Alemanya, a Elbe. Vist amb els ulls d'avui podem afirmar que es comença a reivindicar l'Europa de les Nacions, contra l'Europa dels Estats que tant bé representava Napoleó i les monarquies de l'època.